

El pont del diable i la fira

Castellbisbal

Ubicació

Comarca:	Vallès Occidental
Lloc/Adreça:	Terme de Castellbisbal (08755 Castellbisbal)
Emplaçament	Crta. C-243-c, km. 0,3 (08755 Castellbisbal)

Coordenades:

Latitud:	41.47498
Longitud:	1.93785
UTM Est (X):	411315
UTM Nord (Y):	4592031

Classificació

Número de fitxa	08054-71
Àmbit:	Patrimoni immaterial
Tipologia	Tradició oral
Estil / època:	Medieval Modern Contemporani
Segle	XV-XVIII
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Ús actual:	Simbòlic
Titularitat	Pública
Autoria de la fitxa	Raquel Valdenebro Manrique
Data de registre de la fitxa:	dv., 08/07/2011 - 02:00

Descripció

Fa molts anys, molts anys, vivia prop de Martorell, a l'altra banda del riu, en una casa molt atrotinada i mig ensorrada, una vella molt vella, tan vella que ningú no sabia els seus anys, encara que tothom suposava que en tenia més de cent. Aquesta dona, que als seus anys es conservava molt desperta d'intel·ligència i lleugera de cames, era considerada a la comarca com una màgica que tan aviat feia receptes per a guarir les bèsties o les persones com donava consells referents a les collites o a la vida familiar. Però vet aquí que, a la vinguda

de la Fira anual a la que venien pastors d'arreu de Catalunya, amb ramats de tota mena de bestiar, com que no cabien tots a la vila, molts pastors construïren pletes i corrals a l'altra banda del riu, prop de la casa de la vella, des d'on per un vell pont de fusta passaven el bestiar a la Fira. Doncs un any, un dia abans de començar la Fira de Martorell, va esclatar una gran tempesta. La pobre vella, que també criava aviram per vendre'l a la Fira, no parava de resar i mirar el cel demanant que el temporal acabés aviat, però semblava que ningú no l'escoltés. Els núvols eren cada cop més foscos, la pluja era més forta i els llampecs i els trons més esglaiadors. A mitjanit es va sentir, per damunt del brogit de la tempesta, una forta remor que anà augmentant fins a dominar tots els altres sorolls. Era el riu que, engrossit el seu cabal fins a uns límits mai vistos, ho arrasava tot al seu pas. Canyes, arbres, cabanes, s'anaven inclinant al seu pas i desapareixien sota l'aigua; quan va arribar a l'alçada del pont vell de fusta, amb un lleuger espetec, se'l va endur sense cap esforç. La vella es va adonar de seguida que, tant per ella com per als pastors d'aquella banda del riu, la Fira havia acabat abans de començar i va exclamar: - Diable, quina mala sort Acabava de pronunciar aquesta frase quan del bell mig de les flames de la llar va sortir el Diable en persona i li va dir: - M'has crida?. Que vols de mi? La vella s'emportà un gran ensurt amb l'aparició. De seguida, pensant que podria treure de profit de la visita, va contestar: - T'he cridar perquè m'ajudis. Vull que aquesta mateixa nit construeixis un pont tan sòlid que l'aigua no se'l pugui endur mai més. - I què em donaràs a canvi? Replicà el Diable. - L'ànima del primer que passi pel pont - va dir la vella després d'un moment de reflexió. Tracte fet - acabà el Diable. I va desaparèixer per on havia vingut, envoltat per una boira de fum intens i olor de sofre. I mentre continuava plovent, una legió de dimonis construïen un pont sòlid i esvelt, el qual ja tenien acabat en despuntar el dia. Quan es féu de dia, va deixar de ploure i la gent s'apropà a riu ja va poder contemplar el nou pont. Es quedaven bocabadats i feien grups parlant del prodigi quan es va presentar la vella i els va dir: - De què us estranyeu? No ens feia falta un pont? Doncs el Diable ens l'ha construït I els va explicar el tracte que havia fet aquella nit. En escoltar-lo, tothom va quedar esgarriat i la gent deia: - Si és així, ningú de nosaltres passarà el pont. I qui ha dit que hagi de ser un de vosaltres? Va dir ella maliciosament. I obrint el sac que portava va deixar escapar un gat, que en veure's lliure, li va faltar temps per travessar el pont corrent com un llampec. RUIZ (1998:93) Una altra versió de la mateixa història és la de la Vella, el gat i el Pont del Diable, en la qual la protagonista és una vella que anava cada dia a prendre l'aigua de Font de l'Eudó, passant per un pont de fusta vell i rònc fins que un dia se'l va endur una tempesta. Llavors va aparèixer el Diable en forma de cavaller i li va proposar fer el pont a canvi de l'ànima del primer que passés. La vella va acceptar i va deixar anar el gat després. RUIZ (1998:94)

Història

La primera versió fou recollida per Javier de Fontalba al seu escrit La leyenda del Pont del Diable, publicat a la Revista plaza de Cataluña, núm 29, l'any 1965. La segona versió va ser recollida per G. Ripoll l'any 1955 a Història i llegenda núm 4 còmic.

Bibliografia

AMADES J. (1981) Llegendes populars. Ed. Selecta, p.281-283 FONTALBA J. (1965) La leyenda del Pont del Diable. Rev. Plaza de Cataluña núm 29, pàg 28-30. Barcelona. RIPOLL G. Història i llegenda núm.4 còmic. Any i lloc d'edició desconeguts, tot i que cal suposar que és editat el 1955. RUIZ I ELIAS, A. (1998) Notes històriques: parròquia de Castellbisbal. Castellbisbal.